

N:o 82.

Af Herr Wallenberg, om införande i Bankoreglementet af nödiga föreskrifter rörande expeditionen i Bankens kassor.

Det allmänt bekanta förhållande, att den trafikerande allmänheten löper betydliga risker i sin beröring med Riksbanken torde förtjena af Riksdagen uppmärksammas.

Utur den långa erfarenhet jag vunnit, ber jag få anföra, att det under många år varit en Riksbanks-kutym att, då större antal Riksbankssedlar till förväxling inlemnades, inlemnaren fick vänta ofta flera dagar på återbekommandet af begärd valuta. Exempelvis må anföras att år 1862 inlemnade Stockholms Enskilda Bank dagen före julafton 85,000 R:dr i Riksbankens pappers-ettor, för hvilket belopp större sedlar ej bekommas förr än den 2 Januari påföljande år. Full valuta erhöles dock, men den 1 Juni 1867 inlemnades 58,380 R:dr, för hvilka efter skriftväxling endast 19,520 R:dr återbekommas, de felande 38,860 R:dr äro i Riksbanken inestående, och har denna institution blifvit af Stockholms Enskilda Bank instämd till Svea Hofrätt för vägrad utbetalning. Riksdagens Revisorer lära samspråkadt om denna affär, men funnit ingen åtgärd böra vidtagas, emedan stämning å Riksbanken uttagits. Hade ingen stämning uttagits, hade utan tvifvel Revisorerne funnit att ingenting bort vidtagas, ty hade Stockholms Enskilda Bank ansett sig berättigad återfå sina penningar, så hade den nog stämt!

Under expeditionstid en hvardagsförmiddag inlemnades dessa penningar i en Riksbankens kassa af en person, som otaligt många gånger tillförene med framgång uträttadt dylika ärenden. De emottogos af ett kassörsbiträde innanför disken i kassalokalen. Det är upplyst att *minst 26,000 R:dr af dessa penningar begagnats i Riksbankens vealng under samma expeditionstid*, och likväl har Enskilda Banken endast återbekommit 19,520 R:dr, hvilka igenfunnos i ett grönt kassaskåp, hvilket jemte ett brunt kassaskåp befanns i kassan N:o 6.

Detta gröna skåp förklarades af Banko-fullmäktiges deputerade Herr Björck vara afvikne Kassör Falks enskilda skåp; oaktadt *lokalen* var Riksbanken, *kassaskåpet* Riksbankens tillhörighet, och den afvikne kassören haft grannlagenheten qvarlemna nyckeln till kassaskåpet, samt slutligen Banko-fullmäktiges deputerade tagit hand om skåpets innehåll. Det skall nog förefalla Riksdagen egendomlig denna anordning för en kassör, att lemna honom ett skåp, som vanligen icke in-

venterades, men som tydligen var emottaget och begagnades för att gömma penningar, hvilka trafikerande trodde sig hafva inlemnadt till Riksbanken, men Riksbankens Fullmäktige sedermera upplyst att de voro inlemnade till Riksbankens kassör *enskildt*.

Det synes mig vara af högsta behovet påkalladt, att, då ingen kungörelse, intet anslag till ledning för trafikerande fästade deras uppmärksamhet på den risk de löpa, sådana åtgärder vidtagas, att ingen kassör i Riksbanken må tillstädjas att derstädes såsom enskild person emottaga penningar af allmänheten samt att alla de personer, som böra emottaga penningar af allmänheten, erhålla bestämd föreskrift, att ej emottaga mera än de utan alltför stor tidsutdrägt kunna expediera. Tidsspilla vid vaxlingskassorna uppkommer genom den besynnerliga föreskrift, att den emottagande kassören icke allenast skall räkna utan äfven under expeditionstiden *utsortera de förslitna sedlarna*, medan den trafikerande allmänheten får vänta eller gå sin väg.

På grund af hvad jag nu anført hemställer jag vördsamt att Riksdagen behagade besluta,

att bestämmelser må i Bankoreglementet intagas, att en hvar, som ankommer till någon Bankens kassa, skall i den ordning han dit anländer blifva expedierad; samt att de kassörer eller andra Bankens tjenstemän, hvilka under expeditionstid af någon enskild emottager penningar annorledes än å Riksbankens vägnar, skola förfasckedas.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1868.

A. O. Wallenberg.